

Cỏ may mắn

Tôi chậm chạp rời khỏi nhà và lê dài từng bước tiến về nơi hẹn. Đôi chân nặng trĩch như chì, cảm giác hoang hoải khó tả. Tôi thật không hiểu nổi bản thân, hẹn hò với người yêu cứ như đang gồng mình đi đến nơi làm việc. Kể cũng lạ, tôi không còn nhiều cảm xúc mỗi khi gần anh, cũng chẳng còn hào hứng ở những buổi gặp mặt.

Anh cũng vậy, thái độ thờ ơ không còn tậm tâm như lúc trước, cùng với đó là những hành động gượng ép tỏ vẻ thân mật. Nhưng bản thân luôn tin rằng, chúng tôi vẫn đang yêu nhau. Có người từng nói: “Theo thời gian, việc thể hiện tình cảm của con người sẽ có sự thay đổi”. Và có lẽ chúng tôi cũng không là ngoại lệ. Đã bước qua độ tuổi 23, chúng tôi không thể yêu rạo rực, mãnh liệt như thời còn là học sinh. Tình yêu lúc này không còn được ưu tiên hàng đầu vì chắc chắn phải bị chi phối bởi nhiều thứ quan trọng khác.

Trên con đường đi đến nơi hẹn, trời bỗng đổ cơn mưa, tôi nhanh chóng nép mình vào một quán nhỏ bên đường. Đưa mắt nhìn về những hạt mưa nhỏ bé rơi chạm xuống mặt đường, văng tung tóe ra phía xa. Kí ức của những ngày mới yêu chợt ùa về.

- Tới chưa anh? Sao lâu quá vậy? - Tôi nhăn nhó sau khi trải qua một hành trình khá dài.

- Sắp tới rồi cô nương. - Anh cười nhoèn miệng cười

- Chân em tê cứng cả rồi.

- Sắp rồi, qua đoạn đường phía trước là tới nơi rồi.

Chúng tôi len lỏi qua những con đường đường nhỏ tiến sâu vào một khu vực um tùm, rậm rạp. Anh bảo, ở nơi đó, tôi sẽ nhìn thấy một điều kỳ diệu, nhưng không nói rõ là điều gì. Tôi cũng không hỏi thêm, vì muốn có được nhiều sự bất ngờ. Sau khi qua khỏi nhiều đoạn đường ngoằn ngoèo, trước mắt chúng tôi là một gò đất rộng phủ đầy cỏ xanh.

- Aaaa...!

Tôi hét to lên đồng thời dùng sức đánh mạnh vào vai anh khi ánh nhìn dồn về những ngôi mộ nằm lổm chổm trên ngọn đồi. Rất nhanh sau đó, tôi hốt hoảng chạy về phía sau lưng, dùng sức bấu víu vào vai anh. Rõ ràng anh đang muốn trêu đùa khi đã biết yếu điểm lớn nhất của tôi là sợ ma.

- Sao em đánh anh? Anh làm gì mà em đánh anh không thương tiếc? - Anh lớn giọng đồng thời giữ chặt tay tôi.

- Không làm gì sao? Mấy ngôi mộ trên đó anh giải thích làm sao? - Tôi đưa tay về phía chòm mộ.

- À! Ha ha - Anh cười to. - Lớn rồi mà còn sợ ma nữa. Nói cho em biết, một trong số đó là mộ của bà anh đấy.

- Thật chứ?

- Không tin thì lên xem thử. Mà mộ có gì đáng sợ đâu nhỉ?

Tôi bèn lén nép vào lưng anh, nắm chặt đôi bàn tay gầy guộc, tiến về phía trước nhưng mắt lại ngược nhìn bầu trời để tránh phải bắt gặp những ngôi mộ. Rồi khi chợt nhớ ra mục đích của mình trước khi đi đến đây, tôi nhanh miệng hỏi:

- Nè! Nói cho xem điều kỳ diệu. Đừng nói là những ngôi mộ trên đây nhe?

- Thì chẳng phải quá diệu kỳ còn gì? Haha! - Anh cười to.

Như đang mất kiên nhẫn với những câu nói bông đùa, tôi cáu gắt:

- Không có giỡn đâu à! - Tôi nghiêng răng, đưa tay nhéo anh một cái thật mạnh.

- Được rồi. Con gái gì dữ quá vậy trời! Nhìn qua bên phải kìa.

Từ từ đưa mắt qua, tôi choáng ngợp với những bụi cỏ ba lá nối tiếp nhau trải xanh một diện tích rộng lớn. Không còn là những hình ảnh minh họa trên Internet, cũng không phải là những bụi cây nhân tạo thiếu sức sống, trước mắt tôi là những cây cỏ ba lá thực thụ đang vươn mình đón lấy ánh nắng trời. Tôi vội chạy đến, cuối người để nâng niu những chiếc lá bé xíu và người

hương thơm ngát của đám cỏ ba lá.

- Đủ kỳ diệu chưa em? - Giọng anh vọng đến từ đằng sau.

- Thì cũng có chút chút.

- Chỉ chút chút thôi sao?

- Ờ...ờ.. thì nhiều. - Tôi ấp úng.

- Haha. - Anh cười to.

Tôi là một con người cố chấp, không nhiều lần chấp nhận sự ban ơn của người khác, cũng chẳng mấy khi chịu thay đổi quan điểm của cá nhân. Với anh, tôi luôn tìm mọi cách để phản bác ý kiến và buộc phải đồng ý với quan điểm của bản thân tôi. Nhưng lần này thì khác, tôi chấp nhận mình đã chịu ơn anh, chấp nhận khung cảnh trước mắt quá đổi diệu kỳ. Tôi từng kể cho anh nghe, được nhìn thấy tận mắt những cây cỏ ba lá là khao khát cũng như ước mơ mà bấy lâu nay tôi vẫn chưa thể thực hiện được.

- Anh có hiểu ý nghĩa của ba chiếc lá này không? - Tôi hỏi.

- Cây cỏ mà cũng có ý nghĩa nữa à? - Anh tỏ vẻ thắc mắc.

- Theo em biết, lá thứ nhất tượng trưng cho niềm tin, lá thứ hai tượng trưng cho hi vọng và lá cuối cùng biểu thị tình yêu.

- Ờ! Vậy à! – Anh bĩu môi.

Đáp lại những thông tin cực kỳ bổ ích mà tôi vừa cung cấp là một lời nói hết sức ngắn gọn. Điều đó dường như vừa biểu thị thái độ thờ ơ chẳng hề chú ý lắng nghe, vừa như đang đùa giỡn. Tôi giận giữ, hét to:

- Aaa! Đùa dai rồi đó.- Tôi nghiêng răng.

- Haha. - Anh cười. - Anh còn biết, cá biệt còn có loại cỏ bốn lá. Theo nghiên cứu, trung bình khoảng mười nghìn cây cỏ ba lá mới có một cây cỏ bốn lá và những ai nhìn thấy nó sẽ có được may mắn đúng không?

Tôi gật đầu rồi cười nhẹ.

Sau đó chúng tôi cùng đi vòng quanh khu đất ấy với hi vọng có thể nhìn thấy một cây cỏ bốn lá nào đó. Tìm kiếm được một thời gian, cơn mưa từ phía xa theo những làn gió ùa về, hai chúng tôi cùng vội vã chạy về nhà. Lần đó, vì mắc mưa, tôi bệnh, nằm trên giường cả một tuần. Cũng là chừng ấy thời gian anh thường xuyên qua nhà, quan tâm, chăm sóc. Còn tôi thì giận hờn, chẳng nói chuyện với anh câu nào. Lý do mà tôi đưa ra là vì ra ngoài với anh mà tôi bị ướt mèm, bệnh nằm liệt giường và phải nghỉ học. Tôi không biết ơn, mà còn coi đó là trách nhiệm nghiêm nhiên của một người bạn trai và hành động chuộc lỗi đáng có của một người đã gây ra lỗi lầm. Trong suy nghĩ của bản thân, con trai phải biết chiều chuộng bạn gái, phải mạnh mẽ để cô gái ấy có thể dựa dẫm và hơn hết là có thể chịu đựng bản tính thất thường của họ.

Rồi khi tốt nghiệp trung học phổ thông, anh quyết định tạm chia tay một khoảng thời gian để thực hiện ước mơ đi du học. Tôi gật đầu đồng ý dù tim đau như bị ai cào xé. Dù biết chỉ là tạm rời xa nhau và dù đã anh đã tâm sự từ trước nhưng nỗi đau và sự hụt hẫng vẫn đến nhiều hơn những gì mà tôi có thể tưởng tượng. Tôi sẽ không thể bên cạnh anh trong bốn năm tiếp theo, không còn anh để dựa dẫm, tựa vào cũng như giận hờn vu vơ. Ngày ở sân bay, tôi bật khóc, khóc khi anh dần xa trong ánh nhìn. Tôi gọi tên anh thật to, dù thừa hiểu bên trong lớp kính cách âm dày cộm chắc chắn anh không thể nghe được. Rồi khi chiếc máy bay khuất khỏi tầm mắt, tôi bản thân nhận ra rằng: anh đã không còn bên tôi.

Lang thang khắp những đoạn đường mà chúng tôi đã từng đi qua, hình ảnh cùng tiếng cười nói của anh vẫn thường trực hiện về. Trời lại đổ mưa, và lần này căn bệnh cũng chẳng hề buông tha. Tôi nhớ anh, nhớ những thái độ ân cần, nhớ đôi bàn tay thô ráp, nhớ nụ cười, nhớ những lời nói và tất cả mọi thứ thuộc về anh.

Một mình bơ vơ trong căn phòng âm u, bóng tối phủ đầy, tôi bỗng thấy mình cô đơn đến cùng cực. Tôi đã quá quen với việc dựa dẫm vào anh, quá quen với sự bảo bọc, chăm sóc. Anh ra đi, tôi mất đi chỗ dựa tưởng chừng như vững chắc nhất, rồi bàng hoàng, rồi chơi vơi và té ngã lúc nào mà không hay.

Một ngày, khi nhớ về những bụi cỏ ba lá xanh mượt trên ngọn đồi hoang vu. Lấy tất cả can đảm, tôi đến nơi ấy và mang một số cây về trồng với hi vọng

có thể nhận được những điều mà ba chiếc lá tượng trưng. Nhưng ngày qua ngày, chúng dần héo hắt trước khi chết chỉ sau một thời gian ngắn. Chứng kiến cảnh tượng ấy, tôi bật khóc. Tôi không hiểu tại sao mình lại không thể ngăn lại những giọt nước mắt trào ra từ kẻ mắt. Linh cảm dường như đang mách bảo rằng có một chuyện gì rất xấu đã không thể cứu vãn. Cứ như thế tôi đắm chìm trong nước mắt. Khóc cho đến khi có một ai đó mà tôi chẳng hề biết tên bắt gặp, đến an ủi : “Cỏ ba lá không thể phù hợp loại đất cằn cỗi, thiếu dinh dưỡng nơi thành phố này. Mỗi loại cỏ cây đều thuộc về một vùng đất, bạn không thể ép chúng sống ở một nơi hoàn toàn không có điều kiện phù hợp để sinh tồn. Tách chúng ra khỏi một vùng đất phì nhiêu đã là một sai lầm, mang chúng về ở một nơi thiếu hẳn dinh dưỡng lại càng sai.”

Có cảm giác như trong câu nói trên chứa đựng một thông điệp sâu sắc gì đó, mà tôi chẳng thể vỡ lẽ ra. Tôi không nghĩ đến nữa, chỉ biết sẽ chấm dứt những việc làm ngu ngốc của mình.

Rồi tôi cũng quen với cuộc sống đơn độc, quen với những ngày lấm lũi trong phòng, quen với những chiếc xe bus đông nghẹt, quen với những con phố chỉ mình tôi độc bước qua. Sài Gòn rộng lớn và đầy ắp những người, nhưng dường như chẳng có nơi nào và chẳng có ai để tôi thuộc về. Tôi bơ vơ, lạc lõng giữa tất cả mọi thứ xung quanh. Nhưng quen đồng nghĩa tôi thoải mái và quen cũng chẳng phải đã có thể chịu đựng được. Tôi sợ bóng tối, sợ bốn bức tường bọc kín căn phòng. Sợ phải nhìn thấy những đôi tình nhân tay trong tay, sợ căn bệnh đến vào những ngày mưa lạnh. Lo sợ nhiều đến nỗi có cảm giác chính tôi đang lạc vào thế giới của những cơn ác mộng. Tôi thường trực tỉnh dậy lúc nửa đêm rồi sau đó chẳng thể ngủ tiếp. Nhìn xung quanh căn phòng, tôi cảm thấy mọi thứ đều lạ lẫm ở một nơi nơi tưởng chừng quen thuộc nhất.

Bốn năm dài đằng đẵng cuối cùng cũng trôi qua, anh đề nghị nối lại tình yêu hai đứa, tôi lại gật đầu đồng ý. Tôi ôm anh vào người, vẫn là con người ấy, vẫn bờ vai năm nào nhưng cảm giác đã có sự thay đổi. Tim không còn đập nhanh, cảm giác cũng không thật sự hạnh phúc và cũng chẳng xúc động như những gì mà tôi đã từng nghĩ về. Bản thân thật quá khó hiểu, chính tôi đã chần chừ khi đáp lại yêu cầu tiếp tục mối quan hệ cũ với anh. Không phải là mừng rỡ mà đồng ý trong hạnh phúc, mà phân vân nghĩ về đáp án của câu hỏi “Mối quan hệ có thể nối lại, nhưng cảm xúc liệu có về cùng?” Rồi khi nhớ về

những năm tháng lẻ loi, rồi khi những nỗi lo sợ cùng lúc hiện về trong đầu, tôi đồng ý làm người yêu anh một lần nữa.

Tôi đến nơi hẹn quen thuộc là một quán cà phê nhỏ, nằm sâu trong một con hẻm. Quán được trang trí khá đơn giản chỉ với vài chiếc bàn gỗ loại thông thường. Nhưng điều mà tôi ấn tượng là tấm bảng hiệu với cái tên WISDOM (nghĩa là sự khôn khéo, sáng suốt). Chủ quán chia sẻ có người từng cho rằng anh thật quá ngu ngốc khi xây dựng quán ở một nơi chật hẹp như thế. Anh cười và đáp lại : ” Anh chỉ muốn phục vụ cho những người sáng suốt, vì họ thừa hiểu rằng giá trị của mọi thứ không nằm ở bên ngoài và quan trọng nhất vẫn là chất lượng, là những gì mà con người sáng suốt sẽ hướng đến.” Có thể đó chỉ là một câu nói biện minh cho việc sai lầm trong quyết định hay thiếu vốn kinh doanh của chủ quán chẳng hạn, nhưng tôi vẫn rất ấn tượng với định nghĩa người sáng suốt của anh ta. Đó là những con người biết rõ những gì mà họ muốn hướng đến. Vừa bước vào, giai điệu của bài hát All I want cùng lúc vang lên:

“When you said your last goodbye
I died a little bit inside
I lay in tears in bed all night
Alone without you by my side
But If you loved me
Why’d you leave me?
Take my body
Take my body
All I want is, And all I need is
To find somebody.
I’ll find somebody like you.”

Chúng tôi gặp mặt và nói chuyện với nhau bằng vài câu xã giao chẳng hạn như : “Hôm nay em thế nào?”, “ Mai anh có đi làm không?”, “Em làm việc có vất vả không?” , “Khi nào anh sẽ đi công tác?”.... rồi sau đó anh bận rộn nói chuyện đối tác, tôi cầm điện thoại lướt facebook. Khoảng cách giữa hai người lúc đó rất gần nhưng lại có cảm giác như ở hai nơi cách xa nhau vời vời. Dường như có một bức tường vô hình vẫn tồn tại giữa hai chúng tôi. Để gần bên anh, tôi vẫn cảm thấy cô đơn lạ. Ở quán cafe mà có cảm giác lạc lõng như vẫn đang trong căn phòng bị bóng tối phủ đầy. Cảm thấy ngọt ngào với bầu không khí xung quanh, tôi viện cớ mệt trong người, muốn về sớm. Anh đề nghị chờ về nhưng tôi từ chối. Từ ngày anh ra đi, tôi đã quen với việc tự thân hoàn thành mọi việc. Không phải dựa dẫm vào ai, không phụ thuộc vào người khác, để nếu lỡ mất đi không phải hụt hẫng, chơi vơi.

Mưa lại rớt hạt trên con đường mà tôi đang bước chân về nhà. Dừng lại và bước vào một nhà hàng khá sang trọng. Tôi chọn chiếc bàn nằm sâu trong một góc thiếu ánh sáng. Có lẽ vốn quen với sự cô độc, quen với những góc

tôi, tôi không có nhiều những đắn đo khi lựa chọn chỗ ngồi của mình.

Được một lúc, tôi nhìn về phía sau lưng, một cặp tình nhân đang nói cười vui vẻ. Thỉnh thoảng họ còn chạm môi nhau như thể đang ở nơi không người. Đáng lẽ tôi đã phớt lờ đi, nếu không nhận ra người con trai trong cặp nhân tình ấy chính là anh. Tôi bần thần trong chốc lát, chẳng biết phải ứng phó như thế nào trong tình huống này. Liệu rằng có nên đến nơi đó để chửi mắng, la lối và vạch mặt kẻ lừa dối, phụ tình? Cuối cùng tôi giao phó quyết định cho con tim. Tôi đặt tay lên tim mình để biết được phản ứng của nó. Vẫn là những nhịp đập bình thường, không quá nhanh như bao người khi chứng kiến cảnh người yêu ngoại tình. Tôi không quá đau, chỉ có cảm giác thất vọng bao trùm. Tôi không ngờ anh đề nghị quay lại với tôi mà vẫn lén lút qua lại với một cô gái khác. Tôi cố tình làm vỡ chiếc ly, nhằm để thu hút sự chú ý từ anh, rồi lặng lẽ bước ra ngoài.

Trong đầu lúc này hoàn toàn trống rỗng, tôi chẳng thể suy nghĩ bất cứ điều gì. Tôi bắt một chiếc xe bus, rồi cứ ngẩn ngơ nhìn mọi thứ xung quanh qua lớp kính. Đến bến, tôi tiếp tục bước đi, cứ tiến về phía trước mà chẳng hề quan tâm đến điểm đích. Rồi nhận ra trước mắt mình là con đường um tùm dẫn vào gò đất phủ đầy cỏ ba lá. Không chần chừ, tôi nhanh chóng tiến về nơi cũ. Trời lại đổ mưa, tôi chợt nhận ra mình đang ở một nơi nguy hiểm, bước vội ra khỏi nơi đó, tôi trượt ngã vào một ngôi mộ và kỳ diệu thay, bên cạnh nó tôi nhìn thấy một cây cỏ bốn lá.

Tôi mừng rỡ reo lên : “Cuối cùng may mắn cũng đến rồi!”

.....